

Վ. Ա. Բ. Գ. Ա. Ն. Ի Ս Ի Ր Տ Ը

2

լնցան օրեր ու օրեր,
 Դանուկն վարդան,
 Երազ մ'ինչպէս բոսորագեղ,
 Շողիկն յետին պարթեազուն,
 Ինկած բոցեղ մօրենիին
 Մամիկոնեան,
 Պիտի փաղէր, նիարդ նիարդ,
 Իմաստն ամբողջ մեր աշխարհին,
 Լեցուն յոյզով ու դառնութեամբ,
 Յասակն որոնց՝
 Շեւսն էր անմեռ ու աննուան
 Մեր երազին,
 Որ դարէ դար
 Քաբախէր է սիրս մը ինչպէս
 Քնդերին մէջն մեր հողերուն,
 Երակներէն մեռելներուն
 Եւ ողջերուն,
 — Պաշտամունքը Հայրենիքին — :

Այն օրերուն նորէն կ'իջներ
 Դոյսն անանուն երկինքներուն,
 Զարդաբերու միտքը հայուն
 Իրին փառով:
 Ի՞նչ աննման գեղեցկութիւնն,
 Հաննարն հայուն,
 Մեծ ու ազնիւ հոգիներու
 Հոսող արիւն,
 Եղբական շողն անորակ,
 Վշի բաժակ,
 Հրասշոք անհուն փնար,
 Հովերուն դէմ միշտ հարնասող,
 Որ մահուան մէջն իսկ անվրդով
 Գիտէ բանալ,
 Ծիրանիներն իր հոգիին,
 Յաւերժաբեւ :

Տօն էր լոյսի,
 Հաննարն հայուն,
 Մութին մէջէն մեր դարերուն,

Կը հագներ բոց, կ'առներ մարմին,
 Խորն հոգիին
 Սուրբ Մետապին,
 Որ իր վշի
 Մօրենիին մէջէն այրող
 Նոր տեսանող
 Խոժոռ, հսկայ ու միայնակ
 Ծունկի ինկած
 Մեծ Բարութեան ոտներուն տակ
 Արցունքներով
 Պիտի խնդրէր
 Իմաստութեան ծովէն անհուն
 Գիրերն Հայուն :

Կասարուած էր նրաւն անհատ
 Ու անանուն,
 Նեւն հրալքին,
 Մոնազին սուրբ,
 Հպած երկնի կապոյտ սրտին,
 Խաւարամած մեր բիբերուն,
 Պիտի բանար
 Անդասան նոր,
 Որու եզրին
 Կեցած որսորդն աստուածաբալ,
 Պիտի որսար
 Քառսներէն ճակատագրին,
 Տառերն աղուոր
 Հայ բարբառին,
 Մարգարիտներն իմաստութեան
 ձերմակ ծովին :

Մինչ դպիրներ, բարգմանիչներ,
 Հաւասեռանդ կը դրոշմեն
 Մագաղաթին երկնայարդար,
 Լոյս ու ոսկի
 Աստղերն ինչպէս խաւարին ծոց :

Այն օրերուն՝
 Մասեանը սուրբ,

Ցեղին լեզուն, ցեղին հոգին
Գանձարանուած խորն իր ալիւն,
Կուգար սփռել
Խաւարին դէմ հակասագրին՝
Արեւները անմահ լոյսին,
Մտին, շողին ու հաւաստին:

Եւ անցեալէն այրիացած
Բազմութիւններ ծառաւանիւծ,
Դարերու հոծ շուրթին մէջէն
Պիտ' առնէին իր ակունքէն
Ձուր կենդանի,
Եւ արեւէն՝ փառքն իր ոսկի,
Որ դարէ դար
Յաւերժաբար,
Պիտ' ըստեղծէր երգը հօր,
Ամէն օր նոր, ամէն օր մեծ
Մեր պատմութեան ու հաւաստին:

Ու գիրք սուրբ շունչ աստուածեան,
Ժամանակի եղծումէն զերծ,
Կը բաղխուէր յաւերժաբար,
Սերունդներու,
Մեր հոգիին ու մեր հոգին
Դաւանակութեան իբրեւ աղբիւր:

Ու գիրք սուրբ,
Նոր մանանայ,
Անապատին մեր պատմութեան,
Գիտութեան ցուպ,
Հպարտութիւնն սերունդներու,
Աւազներու համբան ճրագը
Լոյս անմոլար,
Սառած, շիջած հոգիներուն
Մասը կախարդ.
Մութէն՝ լոյսին առաջնորդող:

Անցան օրեր ու տարիներ,
Արիւններու, արցունքներու
Ծիածանով:
Մանուկն աղուոր՝
Ծաղիկն ինչպէս արեւին դէմ

Կը բրնձէր քաղ,
Պատմութեան ոսկի դռնէն
Կ'առնէր իր փայլ:

Ո՛վ սրբազան գեղեցկութիւնն
Պարմաններուն Մամիկոնեան,
Որոնք կարին հետ մայրենի
Գիտցան ըմպել կարք կարմիր
Հայրենիքին,
Զգալ տոբին, խորունկ, իրաւ,
Մեր սուրբ հոգին,
Դողն անանուն մեր Աստուծոյն,
Շեղութիւնն անպարագիծ
Մեր երկնքին ու արեւուն:

Յրենք իրեն՝
Յօղ ու համբոյր,
Լարին վրայ մեր լեռներուն,
Հայելիին դէմ ջուրերուն,
Եւ հառազայք ու քարմութիւն՝
Զմրութիւնն դէմ մեր դաշտերուն:

Յրենք իրեն,
Բացուած ականջ ու բացուած սիրտ,
Անհուն երգին մեր աշխարհին,
Ոլորակուած ստեղծերէն
Մեր հովերուն,
Կար կար ինկող
Շրթունքներէն համակ կրակ,
Հողագործին ու մշակին,
Կոհակներուն մէջէն անտես
Ղօշանջներուն եկեղեցոյ,
— Ոսկի աղբիւրն հոգիներուն:

Յրենք իրեն՝ ողիւյզ կախարդ,
Հնձանին մէջն հայրենիքին,
Լոյսով սարուած
Յօղով հիւսուած
Ու փաղցրութեամբ մթնոլորտուած,
Ամբողջ արիւն, ամբողջ խոռով,
Նաւակ մ'ինչպէս բացառագաստ
Կապոյտին ծոց:

(Շար. 2)

ԵՂԻՎԱՐԴ